

Lejlighed til at henlede Opmærksomheden paa et enkelt Tilfælde — virker saaledes, at hverken læg eller lærd snart kan finde Rede deri. Den ene Lov afløser den anden, og Folk, der er underkastede disse Love og skal bruge dem, har meget vanskeligt ved at finde Rede i dem. Lovene skal bekendtgøres i Lovtiden — det sker jo ogsaa — og derigennem skulde Folk blive bekendt med dem. Men den Hurtighed, hvormed der lovgives og Mangfoldigheden af de Love, der gives, bevirker, at Folk slet ikke kan nøjes med denne Bekendtgørelsesmaade. Det vilde være rart for de Loves Vedkommende, der kun gælder for Byerne, om Folk kunde ringe f. Eks. til Reservetelefonen og faa Oplysning om, hvorledes de i det enkelte Tilfælde gældende Lovbestemmelser var. Jeg vil sige — idet jeg i øvrigt gerne giver Besked til Folk — at derved vilde i hvert Fald min Telefon blive afløst i betydelig Grad. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel paa, hvorledes Lovene opfattes ude omkring. Folk faar ofte fat i de stillede Ændringsforslag, og mangen Gang tror de saa — det har jeg haft Eksempler paa ved Opringninger til mig — at den Lov, der er vedtaget, er saaledes, som den vilde være blevet, saafremt det og det Ændringsforslag var blevet vedtaget — hvad det imidlertid slet ikke blev.

Der er nu fra anden Side talt om, at man ikke mener at kunne gennemføre dette Lovforslag saa hurtigt, at det kan opføres til Lov inden Jul. Jeg deler ganske denne Betragtning. Men det forekommer mig ogsaa, naar jeg gennemlæser Lovforslaget, at mange af de Bestemmelser, som den højtærede Minister sætter Pris paa, kunde have været indsatte i den Lov, vi nylig har vedtaget om Tillæg til den gældende Huslejelov. Adskillige af de Bestemmelser, som findes i det her foreliggende Lovforslag, var der fra forskellig Side Forslag fremme om, da vi i Udvalget behandlede det nys vedtagne Tillæg til Huslejeloven. Disse Bestemmelser kunde som sagt have været indsatte i den Lov, og dette vilde muligvis have bevirket, at vi var blevet fri for at behandle det foreliggende Lovforslag paa det nærværende Tidspunkt.

Det ærede 5te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) omtalte de to Bestemmelser, som den højtærede Minister mente burde gennemføres allerede nu. Den første angaar Retten til Fremleje. Jeg er vel klar over, at det kan have nogen Betydning, at der gives Ret til Fremleje. Det vil bevirke, at en Del Personer vil kunne disponere over en Del af deres Lejlighed til Fordel for

andre, der ingen Lejlighed kan faa. Men jeg vil paa den anden Side tro, at hvis man gik til at vedtage Forslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger her, vilde der komme mange uheldige Forhold frem. Jeg tror, det vilde være vanskeligt for et Nævn at træffe Afgørelse af en saadan Art, at det vilde være til Gavn. Jeg tænker ikke blot paa Ejerne af Ejendommene, men ogsaa paa alle Lejerne i en Ejendom. Jeg tror, at denne pludselige Opløsning af det Baand, der hindrer Fremleje, vil i en Mængde Ejendomme kunne tilvejebringe saadanne Forhold, at de vil være meget vanskelige og meget uheldige for de gode Lejere, der selv alene benytter deres Lejlighed.

Saa er der det andet Spørgsmaal, som er fremhævet saa stærkt. Det er, at man mener at burde beskytte Statens Institutioner, og hvad dermed staar i Forbindelse, mod Opsigelse. Jeg forstaar jo godt denne Betragtning, men jeg beklager, at der skal være Tale om noget saadant. Thi Forholdet er dog det, at Statens Institutioner som Regel, — og jeg gaar egentlig ud fra, at det altid er Tilfældet — naar de indgaar paa Lejemaal om et Lokale, lejer det med Uopsigelighed fra Ejers Side for en Aarrække. Nu vil man herimod indvende: Ja, det gør man naturligvis ogsaa, men den Tid kommer, da denne Uopsigelighedsfrist udløber, og naar Uopsigelighedsfristen er udløbet, kan man opsiges. Men dertil vil jeg sige, at det forekommer mig, at man hos Statens Institutioner ligesom hos private maa kræve en vis Forudseenhed, saaledes at man henimod det Tidspunkt, da Uopsigeligheden udløber, allerede sikrer sig for den kommende Tid, saa at man ikke kommer til at staa i den Situation, der her er Tale om: at man om et halvt Aar kan opsiges til Fraflytning. Staten er dog i Virkeligheden heller ikke saa magtesløs, for Staten har jo en anden Regel at falde tilbage paa, nemlig Ekspropriationsregelen. Det forekommer mig derfor, at man skal have ganske overordentlig stærke Argumenter for at give Staten som saadan — Staten, der i Virkeligheden slet ikke er den svage Part, og som ikke kan sammenlignes med almindelige husvilde — en fortrinlig Støtte fremfor private.

Som sagt, nu er der fra anden Side foreslaet Udvalg, og i dette Udvalg vil man formentlig fra den højtærede Minister modtage Oplysninger om de to foreliggende Tilfælde, og der vil saa blive Lejlighed til at drøfte Sagen nærmere. Men maa jeg ikke tilføje, — og det ønsker jeg gerne at henstille til Representanterne for